SPORTUL LUPTELOR DISPUNE DE REZERVE P RESTIGIOASĂ LA VIITOAREA EDIŢIE A J. O.

GRECO-ROMANE

ÎN PLINĂ ASCENSIUNE — ESTE DE AŞTEPTAT CA ÎN ANII URMĂTORI SĂ CREASCĂ NUMĂRUL CAMPIONILOR ŞI MEDALIAŢILOR ROMÂNI

● *Tradiţia inaltelor performanţe este continuată prin muncă, pregătire temeinică, răspundere şi dăruire*

O fericită imprejurare face ca cea de a 20-a ediţie a campionatelor mondiale de lupte greco-romane de la Ciudad de Mexico să coincidă cu aniversarea a **25 de ani de la prima participare a sportivilor români la această mare competiţie.** Numărul mare de victorii obţinute anul acesta de sportivii noştri **ne indeamnă** să facem apel la o altă cifră rotundă: **sint exact 20 de ani de cind Valeriu Bularca obţinea prima medalie pentru sportul românesc la campionatele lumii.** De atunci incoace, după cum se ştie, bilanţul luptătorilor români a mers intr-un crescendo neintrerupt, culminind cu strălucita performanţă inscrisă in palmares la gimnaziul „Juan de la Barrera". Pe două coloane ale tabloului, la „los Campeonatos mundiales de lucha", luptătorii noştri au realizat superlative: **cel mai mare număr de medalii de aur la o ediţie** (trei de astă dată) **şi cel mai mare total de medalii** (acum şase).

Această scurtă trecere in revistă istorică ne ingăduie să constatăm că, de-a lungul anilor — şi cu deosebire in ultimul deceniu — datorită largului sprijin pe care partidul şi statul il acordă mişcării sportive, disciplina luptelor a putut progresa in ţara noastră pină la nivelul foarte onorant la care **in arena internaţională se vorbeşte cu stimă despre o adevărată şcoală românească a luptelor.** In această constatare sint, de la sine inţeles, incluse strădaniile excelenţilor noştri tehnicieni, antrenori, arbitri sau medici, care au clădit cu migală, răbdare şi pricepere, treptele perfecţiunii in această ramură sportivă.

Succesele acestui sport in ţara noastră trebuie legate nemijlocit de **bogata tradiţie a poporului nostru** care a practicat trinta din strămoşi, preţuind dintotdeauna virtuţile bărbăţiei, ale voiniciei, ale tăriei fizice. Flăcăii aceştia care se disting in anii noştri pe saltelele de concurs in lumea intreagă, de la Mexico la Teheran şi de la Tampere la Yokohama, sint reprezentanţii unui tineret armonios dezvoltat şi bine educat, in spiritul dragostei de patrie şi de partid. Din partea lor **se aşteaptă cu indreptăţire noi performanţe valoroase in viitor şi mai ales la Jocurile Olimpice din 1980.** Tocmai cu acest gind incercăm să analizăm in paginile de faţă posibilităţile de perfecţionare a selecţiei şi pregătirii la ambele stiluri şi la toate categoriile de greutate.

La ultimele două ediţii ale campionatelor europene de lupte, sportivii noştri s-au situat pe cea mai înaltă treaptă a clasamentului pe echipe, saltul valoric al tinerilor români fiind remarcat de toţi specialiştii. Confirmarea acestui progres trebuia făcută — şi a fost făcută! — la Ciudad de Mexico, cu prilejul campionatelor mondiale.

După o serie de victorii clare (printre învinşii săi numărîndu-se sovieticul V. Ceboksarov, polonezul J. Dolgowicz, vest-germanul K. Spaniol etc.), a urmat partida finală dintre tînărul campion român **Ion Draica** şi deţinătorul medaliei de aur la ultima ediţie a Jocurilor Olimpice, iugoslavul Momir Petkovici. Lupta a fost extrem de încîrjită şi echilibrată în primele două reprize. La sfîrşitul celor 6 minute de luptă, Ion Draica avea un avantaj de trei puncte (4—1). În ultima parte a meciului, parcă pentru a-i contrazice pe cei ce se aşteptau ca reprezentantul nostru să practice o luptă care să-i permită doar menţinerea avantajului (deci numai aparent activă), juniorul constănţean şi-a fixat adversarul la parter încă din primele secunde ale reprizei. A urmat un supleu, apoi, către finalul întîlnirii, Draica a executat şi un salt şi alte procedee de atac, făcînd ca rezultatul să-i devină favorabil cu 10—1 (!), spulberînd orice speranţă adversarului, ca şi arbitrilor care aşteptau un moment de pasivitate din partea sportivului român.

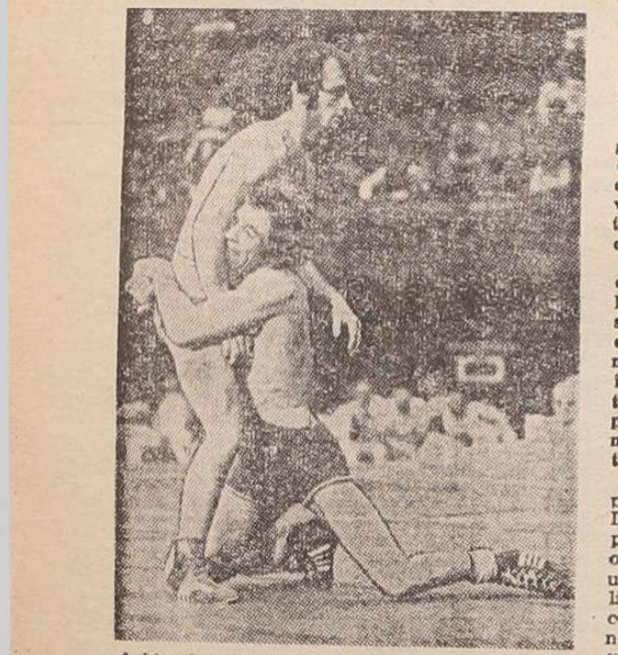

Arbitrul a fluierat oprirea luptei în meciul N. Gingă *(în picioare)* — V. Blaghidze *(U.R.S.S.), dar sportivul sovietic încearcă să realizeze o nouă acţiune*

Adaptarea la tendinţele moderne

Astfel, avem sintetizată, într-un singur exemplu, explicaţia buchetului de performanţe realizate de sportivii români la această ediţie a campionatelor mondiale. Ele au la temelie:

1. excelenta pregătire, planificată cu competenţă şi condusă cu perseverenţă şi fermitate, excluzînd orice fel de abatere;

2. înţelegerea exactă a tendinţelor moderne în sportul luptelor, orientarea spre maniera dinamică în modul de a purta lupta, inovarea perpetuă în arsenalul de procedee tehnice.

L-am ales ca prototip pe Ion Draica, tocmai pentru că el era în ochii specialiştilor un sportiv tînăr, lipsit de experienţă competiţională, vulnerabil în faţa unui arbitraj exigent. Dar tehnicienii noştri au ştiut să pregătească pentru adversarii sportivilor români noi surprize. Cu asemenea noutăţi s-au prezentat la întrecerile supreme de la Ciudad de Mexico şi **Constantin Alexandru,** şi **Ştefan Rusu,** aproape întreaga echipă. **Antrenorii români au suplimentat cu rîvnă planul de pregătire dinaintea campionatelor mondiale,** urmărind cu deosebire **mărirea capacităţii de luptă** a sportivilor noştri, în aşa fel încît ei să nu fie nevoiţi să recurgă la perioade de pasivitate, atît de blamate în arena internaţională şi sever sancţionate prin ultimele modificări ale regulamentului federaţiei internaţionale (F.I.L.A.).

Pe saltelele gimnaziului „Juan de la Barrera" au funcţionat cu rigurozitate noile reguli, concretizate în expresiile: **open** (luptă deschisă, nu de simplă uzură), **contact** (priză obligatorie) şi **action** (îndemnul arbitrului de a se executa noi procedee active de atac). La semnele acestei exigenţe, tehnicienii noştri au răspuns cu ingeniozitate — împotriva metodelor rutiniere — **inovînd procedee tehnice de atac şi contraatac,** menite să-i surprindă pe adversari şi să contracareze, în orice moment, presupunerea unei tactici speculative. Astăzi putem spune că LA CIUDAD DE MEXICO LUPTĂTORII ROMÂNI S-AU DISTINS PRINTR-UN STIL DINAMIC, CARE CARACTERIZEAZĂ ŞCOALA ROMÂNEASCĂ. Este locul aici să subliniem meritele antrenorilor noştri **Ion Corneanu, Ion Cernea, Nicolae Pavel, Simion Popescu,** ale tehnicienilor din principalele secţii din ţară, ale medicului **dr. Nicolae Ploeşteanu** şi ale tuturor celor care, cu abnegaţie, au contribuit la buna pregătire a sportivilor noştri.

S-ar fi putut şi mai bine ?

Avem toate motivele să considerăm că ultima ediţie a campionatelor mondiale de lupte greco-romane a purtat caracterul unei competiţii de mare dificultate, argument sprijinit nu numai de numărul mare de ţări participante (26) şi de concurenţi (155), ci şi de valoarea reală a acestora. Apreciem că este suficient, pentru a ilustra dificultatea concursului din Mexic, să amintim faptul că finlandezul Perti Ukkolla (57 kg) — campion olimpic şi mondial — a fost eliminat în turul 3. Un alt deţinător al titlului suprem, Heinz Wehling (R.D.G.) a fost şi el eliminat din concurs înaintea fazelor finale. La fel a părăsit întrecerea şi vicecampionul mondial Sali Bora (Turcia). Şi exemplele ar mai putea continua.

Nici luptătorii români nu şi-au realizat cu toţii obiectivele cele mai mari de performanţă. După cum se ştie, **Ion Păun** a avut marea neşansă de a fi rănit grav la arcadă şi să fie declarat învins prin abandon în faţa unui adversar pe care-l conducea la puncte, vest-germanul Thomas Passarelli. În condiţii asemănătoare a fost declarat învins şi în meciul următor, fiind eliminat din lupta pentru o medalie. Printr-o decizie neconformă cu realitatea (a fost descalificat, deşi era evident faptul că adversarul său şi nu el practică o luptă pasivă) i s-a anulat lui **Petre Dicu** dreptul de a ocupa un loc pe podiumul rezervat medaliaţilor. **Mihai Boţilă** (57 kg) a evoluat mult sub aşteptări în partida decisivă pentru calificarea în finală, cu vest-germanul Pascale Passarelli, ratînd prilejul de a urca pe podiumul medaliaţilor. **Nicu Gingă** a pierdut titlul de campion al lumii în ultimele trei secunde ale meciului final cu Vahtane Blaghidze (U.R.S.S.), iar **Roman Codreanu** a luptat sub nivelul atins la campionatele continentale de la Oslo.

Roman Codreanu *reuşeşte o nouă fixare în partida cu norvegianul* Einar Gundersen, *pe care l-a depăşit categoric.*
Foto: M. CELIS („El Sol de Mexico")

Am amintit aceste neîmpliniri nu pentru a ne manifesta într-un fel sau altul nemulţumirea faţă de rezultatele reprezentanţilor noştri la C.M. de la Ciudad de Mexico. Aceşti bravi băieţi au realizat un frumos buchet de performanţe, depăşind succesele tuturor ediţiilor anterioare. Clasarea României **pe locul secund** în competiţia mondială, cele şase medalii (printre care trei de aur!) obţinute de sportivii noştri sînt urmarea firească a unei munci temeinice de pregătire, rod al unei organizări corespunzătoare a activităţii luptelor pe întreg teritoriul ţării. După cum apreciau şi antrenorii Ion Corneanu şi Ion Cernea, **„în momentul de faţă dispunem de cea mai bună echipă naţională pe care am avut-o vreodată. În marile concursuri se mai poate întîmpla să ai sorţi nefavorabili, să se accidenteze unul sau altul dintre sportivi, iar pe unii dintre componenţii echipei să-i nedreptăţească juriul. Dar cînd ai 8—9 luptători care concurează cu şanse apreciabile la primele locuri, nu se poate să nu obţii 4—5 medalii".**

Şcoala românească pe film

În legătură cu pregătirea viitoare a sportivilor noştri de la stilul greco-roman, am purtat o foarte interesantă discuţie cu antrenorul emerit Ion Corneanu. Iată ce ne-a declarat: „**Succesele reprezentanţilor ţării noastre la ultimele două ediţii ale campionatelor europene i-au surprins pe foarte mulţi specialişti. Sportivii români au început să fie filmaţi în mai toate competiţiile de către antrenori şi specialişti din ţările în care se găsesc principalii noştri parteneri de întreceri. Chiar şi la campionatele naţionale de la Craiova am avut un observator din U.R.S.S. Am înţeles atunci că numai cu o mînă de luptători valoroşi nu ne mai putem menţine în vîrful piramidei valorice, dacă nu aducem ceva îmbunătăţiri modului nostru de pregătire. Şi am crescut ritmul de luptă, am dinamizat evoluţiile băieţilor noştri care erau apreciaţi că nu sînt destul de activi. La Ciudad de Mexico s-au convins cu toţii că valoarea unora dintre luptătorii români este indiscutabilă. În viitor, şi în special la Jocurile Olimpice de la Moscova, ştim că va fi mult mai greu. Sînt bucuros că acest lucru l-au înţeles şi colaboratorii mei şi, foarte important, sportivii. În concluzie, vom păstra** în cadrul antrenamentelor **noastre lucrul pentru OBŢINEREA UNEI CAPACITĂŢI SPORITE DE EFORT,** astfel ca reprezentanţii noştri să fie CAPABILI SĂ REALIZEZE PUNCTE TEHNICE CHIAR ŞI ÎN ULTIMELE SECUNDE ALE MECIURILOR, indiferent de adversari. Acesta ar fi un aspect. Cel de-al doilea este: **PERFECŢIONAREA TEHNICII şi INDIVIDUALIZAREA PREGĂTIRII tuturor componenţilor lotului, astfel ca la competiţiile «cheie» sportivii noştri să se poată prezenta cu unele ELEMENTE-SURPRIZĂ. Şi tehnica luptelor este destul de vastă... Sper să găsim combinaţiile cele mai potrivite pentru fiecare luptător în parte.**

În altă ordine de idei, la categoriile la care reprezentanţii noştri n-au dat deplină satisfacţie (100 kg, 57 kg, 90 kg, 62 kg, +100 kg) vom selecţiona şi vom coopta în lot şi alţi sportivi tineri, talentaţi, pe care ne vom strădui să-i pregătim pentru a putea atinge un nivel valoric care să le permită participarea cu succes la marile competiţii internaţionale. Această concurenţă la nivelul lotului naţional va determina — cu siguranţă — o mult mai temeinică pregătire, o participare mai activă la antrenamente a titularilor de azi.

În concluzie, există posibilităţi ca luptele greco-romane să se menţină pe poziţia fruntaşă pe plan mondial pe care o ocupă în prezent şi, deci, să-şi consolideze această poziţie. Condiţii de pregătire avem dintre cele mai bune. Deci, totul depinde de noi, de felul în care vom munci".

Cel mai tînăr campion mondial, românul Ion Draica, *îşi reface forţele şi ascultă sfaturile antrenorilor* N. Pavel *şi* I. Crisnic, *într-o pauză a meciului cu* M. Petkovici *(Iugoslavia), pe care l-a învins detaşat în finala categoriei 82 kg.*

Tot mai multe locuri pe podium

O simplă analiză a comportării şi posibilităţilor reprezentanţilor luptelor greco-romane din ţara noastră evidenţiază faptul că sportivii români pot fi capabili de performanţe şi mai mari. **Constantin Alexandru şi Ion Draica** şi-au dominat cu autoritate toţi adversarii, nelăsîndu-le nici o speranţă. În condiţiile unei pregătiri corespunzătoare, la cel mai înalt nivel, ei nu pot fi învinşi de nimeni. **Ştefan Rusu** a dovedit o excepţională putere de luptă şi o voinţă ieşită din comun. Deşi pornea cu 4 puncte de penalizare încă din turul doi (cînd a fost descalificat împreună H. Wehling — R.D.G.), el nu s-a descurajat şi a continuat cu şi mai mare ambiţie lupta pentru titlul suprem, pe care în final l-a obţinut. **Nicu Gingă** a fost de două ori campion al lumii, iar la Ciudad de Mexico i-a lipsit extrem de puţin (trei secunde!) ca să-şi păstreze titlul de cel mai bun sportiv al lumii. Cu o pregătire mai minuţioasă şi cu o mai bună concentrare în momentele decisive ale concursurilor, Gingă rămîne printre principalii favoriţi la titlul de cel mai valoros sportiv al lumii la cat. 52 kg.

Roman Codreanu (+100 kg) şi **Gheorghe Ciobotaru** (74 kg) au obţinut medaliile de bronz la categoriile lor. Dar, în timp ce pentru Ciobotaru performanţa reprezintă un salt valoric lăudabil (este prima oară cînd el primeşte o medalie la marile competiţii internaţionale), locul 3 pe care s-a clasat Codreanu nu este în măsură să ne mulţumească. După o perioadă de muncă mai serioasă, înaintea C.E. de la Oslo, sportivul român dovedise posibilităţi incomparabil mai mari faţă de cele arătate la Ciudad de Mexico.

Nici **Mihai Boţilă** (57 kg), **Ion Păun** (62 kg) şi **Petre Dicu** (90 kg) — fiecare, din motive diferite — n-au reuşit să realizeze maximumul performanţei de care sînt capabili. Aşa stînd lucrurile, ajungem la concluzia că REZULTATELE REPREZENTANŢILOR NOŞTRI LA CAMPIONATELE MONDIALE DE LA CIUDAD DE MEXICO PUTEAU FI ŞI MAI BUNE. Şi aceasta este realitatea. ECHIPA NOASTRĂ REPREZENTATIVĂ ARE ÎNCĂ DISPONIBILITĂŢI INCOMPLET VALORIFICATE. Şi, în plus, nu trebuie uitaţi tinerii talentaţi, capabili de performanţe, care n-au reuşit încă să fie selecţionaţi în formaţia ţării.

CONSTANTIN ALEXANDRU
(48 kg)

Născut la 13 decembrie 1953. Membru al clubului Steaua (antrenori Gh. Şuteu şi Gh. Berceanu). Practică luptele de 10 ani. Primul antrenor: C. Ofiţerescu (C.S.Şc. 2 Constanţa). Principalele performanţe: campion mondial de juniori, de patru ori campion european. Locul 2 la C.M. 1974 şi la C.E. 1976. Este ofiţer M.A.N. Căsătorit, are un băiat. **La Ciudad de Mexico a cucerit titlul de campion mondial.**

ŞTEFAN RUSU
(68 kg)

Născut la 2 februarie 1956. Membru al asociaţiei sportive IPROFIL Rădăuţi (antrenor V. Gherasim). Practică luptele de 10 ani. Primul antrenor: V. Gherasim (C.S.Şc. Rădăuţi). Principalele performanţe: campion european 1976, 1977 şi 1978, locul 2 la J.O. 1976. De profesie tîmplar. Căsătorit, are un băiat. **La Ciudad de Mexico a cucerit titlul de campion mondial.**

ION DRAICA
(82 kg)

Născut la 5 ianuarie 1958. Membru al clubului Farul Constanţa (antrenor C. Ofiţerescu). Practică luptele de 10 ani. Primul antrenor: C. Ofiţerescu (C.S.Şc. 2 Constanţa). Principalele performanţe: campion european în 1977 şi 1978, locul 2 la C.M. 1977. Student la Institutul pedagogic din Constanţa. Necăsătorit. **La Ciudad de Mexico a cucerit titlul de campion mondial.**

NICU GINGĂ
(52 kg)

Născut la 10 martie 1953. Membru al clubului Dinamo Bucureşti (antrenori I. Cernea şi D. Cuc). Practică luptele de 12 ani. Primul antrenor: M. Beluşica (Rapid Bucureşti). Principalele performanţe: campion mondial în 1973 şi 1977, locul 2 la J.O. 1976, campion european în 1977 şi locul 3 la C.E. în 1978. Este ofiţer M.I. Căsătorit, are un băiat. **La Ciudad de Mexico a cucerit medalia de argint.**

GHEORGHE CIOBOTARU
(74 kg)

Născut la 14 decembrie 1953. Membru al clubului Dinamo Bucureşti (antrenori I. Cernea şi D. Cuc). Practică luptele de 9 ani. Primul antrenor: I. Donose (Dunărea Galaţi). Principalele performanţe: locul 4 la C.E. 1976 şi 1978, locul 6 la J.O. 1976 şi la C.M. 1975. Este subofiţer M.I. Necăsătorit. **La Ciudad de Mexico a cucerit medalia de bronz.**

ROMAN CODREANU
(+ 100 kg)

Născut la 17 noiembrie 1952. Membru al C.S. Arad (antrenor M. Ghesner). Practică luptele de 12 ani. Primul antrenor: T. Blidaru (C.S. Arad). Principalele performanţe: campion european în 1978, medalii de bronz la J.O. 1976, C.M. 1975 şi C.E. 1974. De profesie sudor. Căsătorit, are un băiat. **La Ciudad de Mexico a cucerit medalia de bronz.**

LIBERE

REZULTATE NESATISFĂCĂTOARE; UN REGRES CARE ARATĂ CĂ SPORTIVII ŞI ANTRENORII N-AU MUNCIT LA NIVELUL AŞTEPTĂRILOR

● **Se impun măsuri ferme, eficiente, pentru ca şi la acest stil să fie obţinute realizări pe măsura condiţiilor şi a cerinţelor actuale**

Din păcate, referindu-ne la comportarea reprezentanţilor noştri la celălalt stil — libere — oricîtă bunăvoinţă am manifesta, nu găsim cuvinte de laudă. Era binecunoscut faptul că băieţii noştri la acest stil au o valoare mai modestă pe plan mondial decît colegii lor de la greco-romane. Totuşi, de-a lungul anilor, multe dintre participările lor la campionatele mondiale s-au încheiat cu unele performanţe lăudabile. Iubitorii acestei discipline sportive aşteptau de la reprezentanţii noştri rezultate cel puţin pe măsura celor anterioare, dacă nu chiar mai bune, ţinînd cont de faptul că în ultimul an s-au luat o serie de măsuri menite să urce luptele libere pe o treaptă superioară.

În ciuda condiţiilor foarte bune de pregătire pe care le-au avut, băieţii noştri n-au reuşit să obţină decît un loc 5 şi un loc 6, rezultate de care avem tot dreptul să fim nemulţumiţi. În loc ca performanţele reprezentanţilor noştri să crească în comparaţie cu ediţiile anterioare, ele au scăzut supărător.

Unde duce nonşalanţa în pregătire...

Pe cele trei saltele instalate la gimnaziul „Juan de la Barrera" am văzut luptători români evoluînd fără tragere de inimă, lipsiţi de capacitatea de luptă necesară. Sportivi ca Ion Arapu, Lajos Şandor, Tiberiu Seregely şi chiar Gheorghe Raşovan, Ladislau Simon şi Vasile Puşcaşu ne-au produs o mare deziluzie, nu atît prin rezultate, cît prin maniera aproape nonşalantă în care au susţinut partidele din cadrul campionatelor mondiale. Modul în care ei s-au prezentat pe saltelele de concurs dovedeşte că nu s-au pregătit corespunzător, că au tratat superficial competiţia şi calitatea de membri ai echipei naţionale a României. Ne şi întrebăm: cum a fost posibil ca, numai cu trei luni în urmă, la campionatele europene de la Sofia, aceiaşi sportivi să obţină trei medalii de argint şi două de bronz, iar acum să capoteze lamentabil? Iată o întrebare la care vor trebui să răspundă, în primul rînd, antrenorii acestui lot (Ion Vascul Popovici şi Vasile Iorga).

Nu vom ignora faptul că luptele libere sînt o disciplină mai complexă decît cele greco-romane, gama procedeelor specifice fiind mult mai largă şi impunînd, dincolo de pregătire fizică şi forţă, mai cu seamă calităţi tehnice şi un ritm susţinut de luptă. Tocmai din această pricină, la acest stil, europenii au găsit adversari redutabili (de care au fost adesea învinşi) în luptătorii asiatici şi americani. Exceptîndu-i pe sportivii din U.R.S.S. şi R.D.G., clasamentul însuşi ne arată poziţiile fruntaşe ale luptătorilor din Japonia, S.U.A., Iran şi chiar Cuba, fapt care atestă o mai mare răspîndire geografică a luptelor libere faţă de cele greco-romane. Dar, dacă unii reprezentanţi ai ţării noastre pot avea scuza unor trageri la sorţi nefavorabile, care le-au opus adversari dintre cei mai valoroşi în primele meciuri (Marin Pîrcălabu, Vasile Puşcaşu), în schimb, Ion Arapu, Lajos Şandor, Ladislau Simon nu au dreptul să se plîngă de neşansă în operaţiunea tragerilor la sorţi. Dimpotrivă! În timp ce principalii candidaţi la medalii se luptau între ei, acumulînd puncte de penalizare, încă din primele două tururi, sportivii români obţineau victorii facile în faţa unor adversari care abia dacă-i solicitau atît cît era necesar pentru a-şi efectua „încălzirea". Şi totuşi, la primele partide mai echilibrate (pe care le puteau cîştiga), reprezentanţii ţării noastre au fost învinşi categoric. De pildă, L. Şandor a fost făcut tuş de americanul Jim Humphrey în mai puţin de un minut şi la fel de uşor a cedat şi în faţa lui Pavel Pineghin (U.R.S.S.). Dacă înfrîngerea din meciul cu Pineghin este într-un fel explicabilă, cea suferită în întîlnirea cu americanul Humphrey — sportiv de o valoare modestă (nu s-a clasat în rîndul fruntaşilor) — a fost supărătoare. Într-o situaţie asemănătoare a pierdut şi L. Simon meciul din primul tur, cu cubanezul Lazaro Morales. La fel de uşor şi nepermis au fost învinşi şi alţi componenţi ai echipei noastre.

Aurel Neagu *a prins braţul adversarului şi îl va trece prin pod. El va cîştiga meciul cu* D. Bruchert *(R.D.G.), dar — din păcate — aceasta va fi ultima sa victorie.*

Pentru lichidarea decalajului

Ziarul nostru a mai dezbătut în coloanele sale situaţia decalajului valoric existent între cele două stiluri ale aceleiaşi federaţii, sugerînd luarea unor măsuri eficiente, menite să ridice nivelul valoric al luptelor libere pe o treaptă superioară. Unele măsuri s-au luat, dar eficienţa lor n-a fost probată. În loc să se reducă, decalajul valoric existent între cele două stiluri a crescut simţitor. Pe de o parte, diferenţa a crescut ca urmare a saltului valoric înregistrat în ultimii ani de componenţii echipei de greco-romane, situaţie care ne bucură. Dar, pe de altă parte, diferenţa s-a mărit ca urmare a unui regres supărător şi alarmant înregistrat la stilul liber.

Situaţia respectivă a făcut recent obiectul unei analize în cadrul Biroului F.R. Lupte. Lipsa de interes în pregătire a unor sportivi şi tratarea superficială a competiţiei din Mexic n-au trecut neobservate. Ca o consecinţă a unui asemenea mod de a privi pregătirea lor, **sportivii Ion Arapu, Ladislau Şimon, Gheorghe Raşovan şi Tiberiu Seregely au fost excluşi din lotul naţional şi suspendaţi pe un an din activitatea competiţională. Luptătorii Aurel Neagu, Marin Pîrcălabu şi Vasile Puşcaşu au fost sancţionaţi cu un avertisment public** pentru slaba lor comportare la C.M., consecinţă a lipsei unei pregătiri corespunzătoare pentru o competiţie de acest nivel. **O sancţiune asemănătoare au primit şi antrenorii Ion Vascul Popovici, Vasile Iorga şi Ion Crisnic.**

Fireşte, aceasta este o primă serie de măsuri, cele disciplinare. În zilele următoare, se studiază şi vor fi aprobate altele de natură organizatorică, menite să producă revirimentul care se aşteaptă — pe bună dreptate — în activitatea luptelor libere din ţara noastră. Nutrim speranţa că Biroul F.R. Lupte va găsi calea redresării, a progresului continuu în luptele libere care, ca şi celelalte, dispun de condiţii foarte favorabile pentru afirmarea pe plan internaţional. **Numai că este necesară o mai largă campanie, o mobilizare a tuturor factorilor cu atribuţii în domeniul sportului pentru ca această disciplină sportivă să pornească pe drumul ascensional aşteptat de multă vreme de iubitorii luptelor de la noi.**

Pentru a se putea ajunge la îndeplinirea unui asemenea deziderat este nevoie, în primul rînd, de o revitalizare a principalelor secţii, astfel ca ele să fie în stare să crească elemente capabile de performanţe, care să-i poată înlocui în orice moment pe titularii de azi care se consideră indispensabili. **Trebuie schimbat categoric climatul existent în cadrul lotului naţional. Este necesară o atmosferă de muncă şi disciplină fermă,** în care toţi factorii — sportivi, antrenori, medic etc. — să fie dispuşi să depună eforturi susţinute (nu măsurate) pentru creşterea valorii internaţionale a luptătorilor români de la stilul liber. **Cu acte de indisciplină, cu neîndeplinirea planului de antrenament, cu nerespectarea indicaţiilor primite din partea antrenorilor etc., nu se poate obţine performanţă.** Şi exemplul modelului ideal de lucru la nivelul lotului naţional nu trebuie căutat prea departe. Acest model a atins gradul desăvîrşirii chiar la noi, la lotul de lupte greco-romane. Care dintre campionii mondiali sau olimpici, elevi ai maestrului Ion Corneanu, îşi poate permite acte de indisciplină în timpul campaniilor de pregătire pentru diferitele mari competiţii internaţionale?

CE TREBUIE FĂCUT PENTRU CUCERIREA UNOR NOI POZIŢII FRUNTAŞE

Zilele trecute, Biroul Federaţiei române de lupte a analizat, sub aspectele sale de ansamblu, participarea sportivilor români la campionatele mondiale de la Ciudad de Mexico. A fost un bun prilej de a sublinia meritele antrenorilor, ale sportivilor, ale arbitrilor şi medicilor care au contribuit substanţial la obţinerea remarcabilelor rezultate la stilul greco-roman. Întrucît — în acelaşi timp — la stilul liber rezultatele au fost cu totul nemulţumitoare, mult sub aşteptări şi în contradicţie cu performanţele anterioare, ocazia a fost bine valorificată pentru a scoate în evidenţă argumentele majore ale succesului sportivilor practicînd stilul greco-roman şi a le transforma pe acestea în exemple de urmat.

● Meritul principal la obţinerea buchetului de medalii la lupte greco-romane revine **modului excelent în care a fost condus procesul de pregătire,** de unde putem trage concluzia că — potrivit proverbului românesc: cum îţi aşterni, aşa vei dormi — **valoarea performanţelor este în raport direct** cu calitatea efortului depus în faza preparativelor.

● Din programul de instruire şi antrenamente, prevederile privitoare la creşterea volumului de muncă, la accentuarea pregătirii fizice, la dinamizarea procedeelor de luptă, la sporirea intensităţii exerciţiilor au trecut în practică fără concesii.

● Angajarea sportivilor în diferite competiţii le-a permis să-şi mărească gama măiestriei şi să obţină un coeficient de eficacitate sporit.

● Cheia succesului trebuie căutată şi în **individualizarea antrenamentelor,** în înmulţirea repetărilor la saltea sau cu aparatele ajutătoare în angajarea cu parteneri variaţi pentru desăvîrşirea studiului.

● **Normele de control** s-au dovedit un eficace instrument de verificare şi de stabilire a formei maxime la momentul potrivit.

● În sala de antrenament a crescut nu numai volumul, ci şi intensitatea, exerciţiile fiind mereu reluate, reducîndu-se pauzele şi perioadele de odihnă, de unde a rezultat o mai mare rezistenţă la tempo-ul ridicat de luptă.

● Importantă a fost şi modelarea pregătirilor în raport cu programul marilor competiţii mondiale, obţinîndu-se astfel un profil tactic corespunzător celor 4 zile de concurs ale campionatelor mondiale.

● La toate acestea — şi nu în ultimul rînd — trebuie adăugată comportarea demnă a sportivilor noştri, care au abordat întrecerile cu multă voinţă, ambiţie şi putere de luptă, fiind (cu excepţia lui Ilie Savin) la înălţimea renumelui şcolii româneşti de lupte. În aceeaşi ordine de idei, trebuie remarcată orientarea corectă a federaţiei care a încurajat lărgirea bazei de masă şi a creat astfel o adevărată emulaţie în zona vîrfurilor. (Să ne amintim cît de dîrză a fost lupta pentru un loc în echipă la categoria 62 kg între Ion Păun şi Ştefan Negrişan !).

Iată elementele exemplare care explică un succes şi care reprezintă temelia viitoarei activităţi a federaţiei în domeniul luptelor greco-romane. Acum, la jumătatea ciclului olimpic, important este de văzut ce ar mai fi de făcut.

● **Se simte nevoia intensificării lucrului la secţiile de lupte ale cluburilor şi asociaţiilor sportive,** pentru a putea asigura continua împrospătare a loturilor naţionale.

● **Mai multe ore de antrenament este nevoie a se rezerva pregătirii tehnice** care pe alocuri e deficitară.

Dintre sportivii care s-au distins la Mexico, cel puţin 7—8 sînt încă apţi să se prezinte cu bune şanse şi la Jocurile Olimpice de la Moscova, în 1980, unii (Alexandru, Gingă, Rusu, Draica, Dicu, toţi sub 25 de ani), chiar candidaţi la medalii. Ceea ce nu înseamnă că porţile lotului sînt închise pentru forţele noi, promovate prin desele teste pe care le organizează federaţia.

CE TREBUIE FĂCUT PENTRU TRANSFERUL EXPERIENŢEI POZITIVE

Comparaţia dintre stiluri este inevitabilă. Oricine va fi luat la cunoştinţă cu plăcere de activitatea fructuoasă a sportivilor de la stilul greco-roman, se poate întreba pe bună dreptate: DE CE NU S-AU ÎNTÎMPLAT LUCRURILE LA FEL CU SPORTIVII DE LA STILUL LIBER, ştiind că ei stau sub tutela aceleiaşi federaţii naţionale?

Analiza faptelor arată cîteva trăsături distincte.

● În primul rînd, nivelul competenţei tehnice la stilul liber stă, la specialiştii federaţiei, mult sub cel de la greco-romane, ceea ce ar putea explica decalajul de multă vreme semnalat şi nerecuperat.

● Mai agravant — în această situaţie — este faptul că antrenorii se arată lipsiţi de autoritate, de exigenţă, de fermitate, admiţînd divergenţe de opinii în cadrul conducerii tehnice a lotului şi rămînînd inadmisibil de pasivi faţă de actele de indisciplină.

● Antrenorii de lot au tolerat comportamente nepermise. Vasile Puşcaşu îşi permite să-şi insulte antrenorul; Aurel Neagu părăseşte tabăra de pregătire... pentru a face cu clubul său un turneu în Polonia; Gheorghe Raşovan şi Tiberiu Seregely nu manifestă nici un interes în antrenamente etc. Asemenea exemple dovedesc fragilitatea **raporturilor dintre conducerea tehnică a lotului şi sportivi,** generatoare de indisciplină.

● Aceeaşi concluzie reiese şi din faptul că antrenorii încearcă să dea vina insucceselor pe o pretinsă labilitate... psihologică a sportivilor, pe lipsa lor de valoare (de ce au fost atunci selecţionaţi, de ce a mai fost trimis Ion Arapu la C.M.?) Mult mai corect ar fi fost ca ei să-şi recunoască **incapacitatea de a găsi mijloace pedagogice pentru înlăturarea neajunsurilor, de a se impune în faţa sportivilor, de a-i mobiliza la luptă, de a-i pregăti corespunzător cerinţelor unei competiţii de asemenea talie.**

Federaţia însăşi nu poate fi scutită de slăbiciunile manifestate faţă de această ramură a luptelor. Deoarece s-a dovedit capabilă să obţină excelente rezultate la greco-romane, **ar fi trebuit din vreme să transfere experienţa dobîndită şi în zona celuilalt stil!** Antrenorul coordonator Ion Corneanu, un tehnician de mare competenţă, ar fi trebuit să acorde mai multă atenţie şi luptelor libere. De asemenea, să menţionăm contribuţia cu totul nesatisfăcătoare a metodistului Centrului de cercetări ştiinţifice, care ar fi avut datoria de a ajuta la remedierea multor lipsuri obiective din cadrul lotului de lupte libere.

Prin atitudinea lor în întrecerile pe saltea, prin maniera lor dinamică, demonstrind LUPTA TOTALĂ, sportivii români (fireşte, cu deosebire cei de la stilul greco-roman, şi mai puţin cei de la stilul liber) au sporit bunul renume al şcolii româneşti de lupte, dindu-ne indreptăţite speranţe intr-o comportare onorabilă şi la Jocurile Olimpice din 1980. Cu eforturi concentrate şi adecvat coordonate (in special la lupte libere), performanţe majore pot fi obţinute in anii următori, pe măsura posibilităţilor sportivilor noştri, pe măsura condiţiilor de pregătire de care dispun.